

Sorø klosterkirke

"Kom herover!" råbte Ibrahim til hele flokken af trætte elever.

6.c var kommet med bussen fra Holbæk til Sorø, og nu var de inde i Sorø Klosterkirke. Ibrahim, deres ivrige historielærer, havde gået på Sorø Akademi, som nu lå dér, hvor Sorø Kloster engang lå. Han havde været meget opsat på at komme afsted på denne her tur til Sorø og fortælle sine elever nogle af de historier, han selv havde hørt, da han gik i gymnasiet på Sorø Akademi. Nu var de i Sorø Klosterkirke, og Ibrahim fortalte dem om Absalon, en meget magtfuld mand i middelalderen, som lå begravet i kirken. De havde også set andre betydningsfulde menneskers grave, men Ibrahim var helt klart mest optaget af Absalon og fortalte med store armbevægelser om Hvideslægten, som var enormt rige og havde stor magt i den tidlige middelalder for 900 år siden.

"Livet på det her sted har været helt anderledes end nu. Sorø by eksisterede slet ikke, men til gengæld var der et stort kloster, som lå her på en ø, Sor Ø."

Ibrahim kiggede rundt på eleverne, nogle lyttede tydeligvis ikke efter. Enkelte stod og kiggede på deres telefoner i smug.

"Hey!" sagde Ibrahim og viftede ad dem, der stod med telefonerne. "Dengang turde man ikke bare ignorere de voksne. Man havde en stærk følelse af, at der hele tiden blev holdt øje med en. Gud så alt, hvad man gjorde, og hvis man opførte sig forkert, altså syndede - for eksempel ved ikke at vise de voksne respekt..." Ibrahim sendte et spydigt blik rundt til nogle af eleverne, "...så troede man, at Gud ville straffe en for det. Hvis man havde syndet meget, kunne man ikke komme i himmelen, og på det her tidspunkt var det målet med livet. For hvis ikke man kunne komme i himmelen, var der ligesom kun helvede tilbage. Troen på Gud har været lige så vigtig og fyldt lige så meget, som internettet gør for jer i dag."

Ibrahim havde fanget deres opmærksomhed. Han grinede lidt for sig selv.

"Ja, man kan måske ligefrem sige, at I prøver at finde svar på Google, hvor middelaldermennesker prøvede at finde svar hos præsten og i Bibelen. Alt, hvad de gjorde, blev set og gemt og husket af Gud, ligesom alt, hvad I gør, bliver gemt 'i skyen'...." Ibrahim grinede igen, så rystede han alligevel lidt på hovedet: "Tja, altså bortset fra at kun meget få mennesker på den tid kunne læse. Faktisk var det stort set kun præster og munke. Så almindelige mennesker har ikke selv kunnet finde svar i Bibelen. Men de har været meget bekymrede for, hvad der blev set og gemt 'i skyen' hos Gud."

Efter at have været rundt og se flere af Hvideslægten's grave og hørt om, hvordan kirken så ud for 900 år siden, gik de nu endelig ud i solen. For Noah og nogle af de andre drenge var det en befrielse endelig at komme ud igen. Egentlig var Ibrahim flink nok, men han kunne virkelig snakke meget, når han først kom i gang. Det hjalp heller ikke på det, at en pige som Emma hele tiden stillede spørgsmål. Nogle af de andre fra klassen hviskede om, at hun simpelthen var for meget. Og nogle gange sagde de det også højt:

"Emma, stop nu med at spørge, så vi kan komme videre."

Nu var de på vej videre. Troede de. For da de gik igennem klosterporten, mødte Ibrahim en, han kendte. Det viste sig at være en af hans gamle lærere fra Sorø Akademi.

Og bedst som 6.c troede, at de skulle hen til bussen og tilbage til Holbæk, fik Ibrahim arrangeret, at de da også lige skulle ind og se Saxos Celle.

Emma gik forrest. Hun havde altid interesseret sig meget for historie, og selvom hun godt vidste, at nogle af de andre fra klassen syntes, at hun var irriterende med alle sine spørgsmål, så var hun ligeglad.

Læreren fra Sorø Akademi førte dem ind ad en dør i porten og viste dem ind i et rum med hvælvinger i loftet. Rummet var næsten tomt, men der stod en bunke med ting i det ene hjørne, og i det andet lå en madras. Det så lidt mærkeligt ud med madrassen, den var ligesom alt for nutidig til at passe ind i det meget gamle rum, som mindede lidt om et lille rum i en kirke. Både Ibrahim og Emma kiggede begejstret rundt. Noah gik over og lagde sig på madrassen, og Ibrahim sendte ham et irriteret *kan-du-så-komme-op-derfra*-blik.

Hurtigt stillede Emma ivrigt et spørgsmål:

“Er det virkelig her, at Saxo har siddet og skrevet Danmarkshistorien?”

Læreren fra Akademiet rystede lidt på hovedet og svarede:

“Næ, altså os her fra Sorø kan jo godt lide ideen om, at Saxo har siddet her i rummet og skrevet et af Danmarks vigtigste værker.” Han smilede til Emma og fortsatte: “Meen, det kan slet ikke passe. Det her rum blev nemlig brugt som et lille kapel på Saxos tid. Det var her, munkene gik ind for at bede en sidste bøn til Jomfru Maria, inden de skulle ud i den vilde verden uden for klosterets mure. Så her har Saxo ikke siddet og skrevet. Hvis han har haft en celle, altså et slags værelse, har det nok nærmere været ovre på selve klosteret, som jo ikke eksisterer mere.”

Læreren pegede i retning af kirken. Ibrahim havde også lyttet med og kunne ikke lade være med at kommentere:

“Er der ikke noget med, at Saxo nok slet ikke har skrevet hele sin Danmarkshistorie i Sorø, men også har siddet i Lund i Sverige og skrevet den?”

De to lærere begyndte en indforstået snak om Saxo og historiske kilder.

Det var bestemt ikke alle eleverne, der havde hørt efter. Noah var gået over til hjørnet med bunken af ting. Generelt havde han lidt svært ved at sidde og stå stille, men hans nysgerrighed fejlede ikke noget. I bunken af ting lå også noget, som lignede en stor spilleplade, ligesom fra et brætspil. Det var en slags kort, og det lignede noget af Sjælland. Jylland var også tegnet på kortet, og så var der nogle tegnede spillefelter. Et felt forestillede en masse mennesker, der vist var ved at bygge en kirke. Et andet var en rytter, der afleverede en bylt med en baby til en kvinde. Og på et tredje var der soldater med hævet sværd. Oven på spillepladen

stod der et timeglas.

Se, det virkede jo meget mere spændende end al den snak. Noah kiggede rundt for at finde læreren fra Sorø Akademi og høre, hvad det var for et spil.

I det samme råbte Ibrahim:

”Så 6.c., så går vi videre!”

Noah blev stående og tog timeglasset op i hånden. Da de fleste elever var ude af rummet, var der mulighed for at spørge læreren fra Akademiet.

”Hvad er det her for et spil?” Noah kiggede spørgende på læreren.

Læreren rystede på hovedet.

”Rør ikke ved det. Det har ligget her længe,” svarede han undvigende.

Han sendte Noah et strengt blik og gik hurtigt ud til de andre. Emma var kommet over til Noah. Hun var også nysgerrig, og når først hun var kommet ind i en historisk bygning, var det svært at få hende ud igen.

”Hvad er det?” spurgte hun.

Så så hun, at Noah havde taget timeglasset op og blev sur.

”Nej, du skal ikke røre ved det! Han sagde jo lige, at du ikke måtte røre,” sagde hun vredt og greb ud efter timeglasset.

I det samme vendte Noah timeglasset om. Sandet begyndte at løbe, og både Noah og Emma kunne høre en mærkelig susende lyd. Et af spillefelterne begyndte at åbne sig, og uden at de kunne gøre modstand, blev de langsomt suget ind i spillet.

Emma skreg.

